

Forfatter: Urania Titani

Titel:

Citation: "Urania Titani", i *Urania Titani*, udg. af Oversat fra latin Peter Zeeberg . Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-tycho-04-uraniatitani-shoot-idm140049346757728.pdf> (tilgået 06. december 2021)

Anvendt udgave: Urania Titani

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Brev fra Urania til Titan

☒ På disse sider, Titan, får du nu 600 vers,
som du kan læse når du har tid.
Antallet er så stort for at du ikke skal kunne svare uden videre,
men ønske selv at overbringe svaret mundtligt.

☒ Det brev du har i hånden nu, min Titan, kommer fra Urania.
Hun ønsker ikke at få skriftligt svar - men dig tilbage!
Du har sendt mange breve - og det håber jeg blir ved -
men når jeg savner dig, hvad nytter så papir?
Du holdes borte af din videnskab, der er misundelig på mine ønsker.
Gid Hermes, ja gid hele din kemi dog havde mindre magt!
Din videnskab er tom, og efterlader pungen tom for penge
- og også jeg er efterladt, min ægteseng er tom på grund af den!
På grund af den henlever jeg i ensomhed solløse dage, stjerneløse nætter,
mens du er væk, min sol, mit eget lys.
Gid dog den videnskab var blevet slugt af mørket i den underverden den er kommet
fra,
for denne sorte kunst frastjæler mig så mange lyse dage.
Den kan med rette kaldes sort, for den forbruger sorte kul.
En ting så sort er ikke dine hvide hænder værdig.
Men at jeg lades ene er en småting: du tager skade af det.
Dit sind blir træt, din krop blir syg af det.
For når du slider i det nat og dag,
for at din videnskab skal vise venlighed mod dine ønsker,
og du alligevel - hvor meget du end søger - INTET finder,
får du så ikke sår i sjælen af at skuffes i så stort et håb?
☒ Når du med møje ånder i den ækle røg
fra både kullet og det stof du gør forsøg med,
føles det så ikke som om dit stakkels sarte bryst udpines?
- det bryst der egner sig langt bedre til at hvile imod mit.
Jeg taler af erfaring nu. Jeg kender selv til alt det ubehagelige
som dine kul og dine mange stoffer kan forvolde.
Hvor ofte blir dit ansigt ikke svinet til - og dine læber,
de søde læber som jo burde være mine helt alene.
Og ofte får du blå og gule mærker over hele kroppen,
hvor huden før var blød og hvid som urørt sne.
En gang for ikke længe siden da du stod og rørte rundt i stygisk vand,
sprængte den grusomme salpeter sine lænker med et brag
og forgiftede luften med ækle dunster,
så dine kammerater sank livløse om.
Nu slap du selv med livet (og det kan du takke mine bønner for),
men du blev mærket af det overalt på kroppen.
Historien har min søn (som jeg har bedt opspore nyt om dig)
fået fra Bang - og nu fortalt til mig.
Den vakte for mit indre blik langt større farer end der er.
Ak, kærligheden er en stadig kilde til bekymring.
Snart var det svovl, snart arsenik, den Satan, jeg var bekymret for,
og salte, antimon og det lumske kviksølv.
Ja, kort sagt alt hvad den bedrageriske kulovn kræver
gav anledning til frygt.
Dog, Venus lyste venligt på min kærlighed:
☒ kullet forvandlede til aske, men min mand forblev i live.
En anden ting fortalte han: at dine heste var løbet løbsk nær Schönburg,
så du var væltet med din vogn.
I faldet kom du frygteligt til skade med dit knæ,
og du var tvunget til lang tids sygeleje.

Og skønt du ikke ganske holdt det skjult, da du sendte din tjener hertil
- det kunne i sig selv have øget mine sorger -
tilslørede du snedigt farens omfang,
skarpsindig som du er, selv i den største knibe.
Men en drøm (og mine drømme tager kun ganske sjældent fejl)
gav mig et varsel om at det var sket:
Jeg drømte at mit hjerte sprang som om jeg løb, men ud af kroppen,
mens noget klemte allerdybest inde i det.
Ved dette varsel fra min Genius (mens jeg endnu sov)
råbte jeg straks: "Titan, mit hjerte, er det dig der falder sådan"?
Men denne gang kom Phoebus, der bestyrer lægekunsten,
til undsætning og gav vor kærlighed sin støtte.
Han bragte lindring til dit knæ, så du kunne komme hurtigt hjem
og ikke også lade et dårligt ben forsinke dig.
Men næppe var min uro over dette uheld svundet bort,
før jeg blev grebet af en endnu større smerte:
De siger at du nu, fulgt af en enkelt tjener,
er rejst ned over Alperne, tværs over alt for høje bjerge,
i grådig jagt på guld-forslugne klumper fra Venedig,
som den forræderiske kunst fremstiller dér - og alle vegne.
[5](#) Kunne du virkelig finde på, uden betænkning, at rejse så langt væk?
Er det forsigtighed? Er det at vise mig opmærksomhed?
Havde det ikke været passende at informere mig på forhånd i et lille brev?
Om ikke andet for at jeg, med mine tårer, kunne give dig gode ønsker med på vejen.
Gid jeg tager fejl! Gid dette rygte vejres bort i vinden!
- ja, jeg vil være lykkelig hvis blot du er i Tyskland,
for derfra har jeg dog et vist håb om at høre noget til dig,
at modtage et par ord fra dig, og selv at sende mine inderligste følelser.
Og dog, hvorfor skulle jeg dog ønske at du var i Tyskland?
Det land har også alt for vide grænser.
Jeg ved jo ikke hvilken del af Tyskland,
endsige hvilken by du holder dig i skjul i.
Du er så længe borte, og jeg kender ikke grunden til din tøven,
ved ikke hvilke bølger eller hvilket land der holder på dig.
Ingen rejsende der kommer sydfra over Åstersøen
slipper herfra før jeg har spurgt ham grundigt ud om dig.
Og han får breve med, beseglede af mine læber,
for hvis han skulle høre om et sted hvor du kan få dem.
Ak, himlens Titan ser man overalt,
den jordiske, min egen, kan man ikke finde.
Ofte har jeg tænkt at det var Hertug Ulrich der holdt dig tilbage,
(og dog var han nok ikke årsag til din tøven).
Og ofte har jeg frygtet for at du på vejen over Åstersøen
har ladet sætte sejl mens havet var i oprør - det kunne ligne dig -
og at dit skib er blevet kastet ind imod de skær der rejser sig på Møn,
[6](#) og du nu ligger dér et sted og plejer dine kvæstelser.
Kort sagt: fordi jeg ikke ved hvorfor du er så længe borte,
flakker mit sind nu hvileløst fra grund til grund.
Hvis du nu ser tilbage - og det er vi der elsker gode til -
så ser du at jeg ikke klager mig for tidligt.
For husk på hvad du, bævendende om læben, sagde ved vor afsked,
mens dine blege kinder vædedes af tårer:
"Solen vil ikke nå guldskindets stjernetegn
før du har mig tilbage i dit Skåne."
Men nu har himlens Titan været været 2, 3 gange
ved Phrixos' skind - og du, den jordiske, er stadig borte.
Vel tror jeg ikke at du jagter Jasons skind henover havene,
og ynder tyveri af farveprægtig uld.
Og jeg har heller aldrig været, og vil ikke blive, en Medea - jeg bruger ikke svig -
men hvis du søger Colchis, er Colchis også her:
Jeg har et dejligt lysthus, omgivet af en herlig have,
som du næppe finder mage til: Dem vil jeg, begge, kalde Colchis.
Et lysthus, ja - men endnu har det aldrig set mig lystig,
til trods for at jeg der har dit portræt.
Selv det bedrøver mig: hver gang jeg ser det må jeg sukke dybt fra sjælen
og væde kind og mund med mine tårer.

Jeg synker sammen, og med hovedet på den ene arm
mumler jeg stille for mig selv:
"Gid den hvis skønne ansigt du så smukt gengiver
var her! Gid jeg får lov engang at se ham selv!"
7 Jeg ser så længe på det at mit syn og mine sanser svigter
og mine piger griber mig idet jeg falder.
Og næppe er jeg kommet til mig selv før jeg igen vil se det
- atter og atter higer jeg imod det i bestandig kredsen om min egen ulykke.
Selv nu, mens jeg fortæller dette, banker blodet i mit bryst,
og jeg kan dårligt holde mig på benene.
Bort mørke blod! Mit bryst, mit sind hav styrke!
og lad mig føje bare et par linjer til.
Hvis jeg så heller ikke da bør skånes - efter det par linjer -
Så tag blot hørelsen og synet fra mig. Så holder jeg det ud
- det er jeg vant til! (hvor er det dog en grusom trøst
at plagerne har været her for ofte til helt at slå mig ud!)
Nej, mine bønner hjælper intet: sorgen har fat,
nu bider den sig mere fast jo mer jeg holder den tilbage, nu tvinger den mig til at
standse.
Kom hurtigt, bring mig vand, bring salt, vin, krydderier, eddike!
Kom, skynd Jer piger! skynd dig jomfru!
Åh ja, det hjælp - så lad mig komme videre og atter gribe pennen.
Hvor det dog føles sært når alle sanser svigter!
Men lad nu alt det fare. Titan, du må komme her tilbage hurtigt.
Hvis det er Colchis-kunsten du vil have, har jeg den her.
Det kræves ikke at du, ligesom Jason
på skibet Argo sejler op ad Phasis bølger,
og overvinder uhyrer med dine heksedrikke
- tyre med ånde af ild, mænd der gror lige op af jorden,
en vagtsom slange der må dysses ned med stærke urter -
8 for så til sidst at kunne hjemføre det dyrebare gyldne skind.
Måske (hvis sagnet taler sandt) er det en kode,
et dække over kunsten der kan gøre guld.
Vi siger det er sandt! Hvorfor skulle vi to ikke tro det samme,
Når Amor nu har knyttet vores sjæle sammen i én krop?
Som sagt: Jeg har et lysthus og dér findes alt hvad du skal bruge
til guldfremstillings-kunsten (hvis den findes):
Ovne af alle slags, kul, lamper, flammer
(måske kan mine flammer overdøve dem!)
Materialet mangler heller ikke, hvorfor skulle det? Det findes overalt.
Og det er billigt, ikke særligt kostbart.
Den hemmelige ild der nærer stenen kan vi sammen skabe her,
præcis som både han og hun hos duerne udruger ægget.
Hvis man skal tro at vise mænd før os har haft den
- afdækket lag på lag og fundet den -
så kan jeg ikke tvivle på at også vi kan gøre det.
Solen skal være dens far (som de siger) og månen dens mor.
Derfor kan du - du er jo Titan - være far, mens jeg (en kvinde, der ganske ligner
månen)
er dens mor - klasse og køn hjælper til.
Den stiger til himmels og vender tilbage til jorden på ny
- på samme måde kaldes jeg "den jordiske Urania".
Jeg hedder også helt oprindeligt Sophie, og dette er filosofiens sten
- det kunne have en dybere betydning.
De siger også vinden bar den i sin bug
- måske kan min bug bære noget bedre!
9 Den kræver (siger de) en skarp og fin begavelse
- og min begavelse kan næppe kaldes tungnem.
På samme måde mener de den er en egen verden: Vi to er hver en verden,
og gennem mig kan endnu én, en ganske lille verden blive til.
Men hvorfor søge nye mønstre i det gamle Colchis?
Hvorfor tiltaler Hermes' ældgamle ord os sådan?
Vi søger svaret alle vegne, råber i alle retninger, forgæves,
efter det værk der faktisk ligger skjult i vores eget indre.
De siger at det svarer til et ægteskab, til når en kvinde og en mand
forener deres bløde kroppe i en frugtbar seng,

og hvis det skulle lykkes dem at frembringe et afkom
må følgelig det afkom svare til den hemmelige sten.
Og ligesom det er blod der nærer fostret i en livmoder,
er det dens egen væske stenen fostres op på.
Ganske som fostret modnes i sin egen jævne, våde varme
- en sagte ild der holder barnet lunt -
således giver de også stenen en let og fugtig varme
efter naturens forskrift, så præcist som muligt.
Som barnet skifter form og farve, mens det
som ganske lille vokser til i indelukket hos sin mor,
præcis sådan skal stenen vokse til og skifte farve,
når blot den får den rette varme i en athanor.
Ligesom Lucina bringer sine børn til verden ganske røde
for så med mælk at lade det spæde afkom vokse til,
således gløder det nyfødte kemiske barn helt rødt,
[10](#) for derpå med ferment at blive øget og forstørret.
Og som et barn, når det blir voksent, selv kan avle nye,
sådan kan også denne sten formere sig.
Alt dette stemmer jo nøjagtig overens med mine ønsker!
Og dertil kommer haven, der er velegnet til dette hemmelige værk
- selvom den ikke huser dødsensfarlige, årvågne drager
og jorduhyrer, rede til at udslutte hinanden,
tyre hvis næsebor spyr ild til alle sider
eller de gifte du, Medea, egenhændigt blander.
Slangerne kan være vores arme når vi slynger dem om halsen på hinanden,
hærskarerne der fødes op af jorden, det kan være urtepotter
(hvis de skulle gå i stykker er der ingen skade sket),
og okserne det er os selv, når vi er knyttet sammen af et fælles åg.
Bort med al had og ondskab, bort fordævelige urter,
i stedet kan min have producere lægeurter.
Og hvis der, som de siger, er en mystisk mening bag alt dette,
vil det vel heller ikke være svært for os at finde den.
Min Titan, du skal blot begive dig hjem til fædrelandet,
(gid blæst og vind vil støtte mig i mine ønsker!)
og når du kommer hjem og træder ind i den velkendte æblehave,
da vil du se hvor velegnet et sted det er for netop dig og mig.
Hér kan du håbe på - men kun hvis vi forener vores kræfter -
at gulfremstillings-kunstens hemmelige værk kan gennemføres.
Men indtil da er bønner alt jeg har tilbage:
jeg beder til guderne at de vil stå dig bi,
[11](#) jeg beder til at jeg snart får dig tilbage, uskadt,
(- men kun hvis det er muligt for de mange sager du har mellem hænderne).
Jeg ønsker ikke en forhastet hjemkomst, der gir dig problemer:
Dine problemer trøster ikke mig.
Selv stoler jeg jo på dig, hvor i verden du end er,
men denne tillid er der andre der betvivler.
De mener jeg har været for naiv, at mine hede følelser er tåbelige,
og at du uden skrupler har forladt mig.
Det kan jeg bære, hvis du blot er sund og rask,
- hvis guderne vil noget andet, hvis jeg ikke har dig mere, kan jeg intet bære.
De påstår at din indsmigrende tale har bedraget mig
(og sådan kunne mange kvinder ønske sig at blive snydt af dig!)
men jeg kan ikke klage, jeg har ikke ladet mig bedrage af de honningsøde ord du har
så let til -
hvis nogen kan bebrejdes er det mig.
Utvunget har jeg underlagt mig dine ønsker, utvunget har jeg godkendt dig,
du drager mig som en magnet tiltrækker stål.
Blandt alle de velbårne mænd der er i Danmark
er du den eneste jeg af mit fulde hjerte holder af.
Det er dig selv og ikke dine ord der fængsler mig: Din skønhed gør al tale overflødig,
din faste karakter og din anstændighed betager mig.
Hos andre kan veltalenheden bære frugt, vi ved at den kan blomstre,
men mig kan den nu ikke overtale.
Hønning er dejlig, men den søde skal kan dække over galde,
det er noget ved jeg alt om.
I øvrigt er din skønne tale, der fordunkler alle andres, ikke kunstig:

[12](#) Den har naturen skænket dig.
Den har Merkur, der stod ved ascendanten, tæt ved Venus,
gavmildt forlenet dig med fra sin egen bolig.
Når Venus står så nær ved gudernes herold kan det vel ikke undre
at dine ord blir både søde og veltalende.
Samtidig slutter Phoebus sig til disse to, i Tvillingernes tegn
- det kan måske forene os, som tvillinger, i kærlighed.
Men Stilbon er jo ustabil, og Cytherea ligeledes,
tvetydighed er Tvillingernes særtræk - hvordan skal dette skænke dig stabilitet?
Selv Solen, der med sine stråler åbenbarer og fordølgjer alt,
har før afsløret Mars og Venus i en list.
- Men hvorfor nævner jeg det her? Nej, smudsig kærlighed har intet her at gøre:
Her taler jeg om lovligt ægteskab, om respektable bånd.
Og skulle der alligevel et sted indsnige sig letfærdighed,
så gid den varer kort, og holder sig langt væk fra vores kærlighed.
Nej, den skal ramme alle dem du før min tid har kastet din lidenskab på,
eller hende du har en tilfældig affære med for tiden, hvis der er sådan en.
- Ja, jeg kunne aldrig selv mistænke dig for den slags,
men dine drifter vækker skepsis hos de andre:
"Mener du virkelig han efter al den tid, så langt langt borte,
stadig kun elsker dig, som han aldrig ser?"
Hvad tror du egentlig man laver når man går og keder sig i fjerne lande
- og som en anden Paris intet andet har forstand på end at elske?
Tro mig, en anden har fanget ham ind i sin kærligheds net
- han spørger måske sig selv hvem den Urania er, og hvor hun kommer fra!"
[13](#) Ja, sådan siger de, men nej, de taler kun for døve ører:
Min kærlighed står fast og gør mig både blind og døv.
Men skulle der (selvom jeg ikke tror det) være noget om det,
så beder jeg til at det er noget ganske ubetydeligt.
Gid Stilbon så med sine fjer vifter det væk i vinden,
gid Venus lader det blæse bort blandt havets bobler.
I, Tvillinger, gør denne kærlighed forloren og forstilt:
Jeg håber Jeres dobbelttydighed gør den halvhjertet.
Og gid Apollon med det skarpe blik, der straks ser alt,
afslører dig, hvis du på nogen måde øver vold mod kærlighed og troskab.
Hvis overhovedet stjernerne har nogen fasthed og bestandighed at give dig,
så lad mig nyde en bestandig kærlighed.
Jupiters blik fra spidsen af det femte hus må give den styrke.
Jupiter, du er stabil - det femte er et venligt hus.
Desværre blir den holdt i lænker af den forhadte Jomfru,
og sammen bliver I truet af den gamle med den træge gang, han står Jer midt imod.
Og dog: mod mig er samme Jomfru venligt stemt, hun var i ascendanten ved min
fødsel ...
- åh, bare hun nu ikke er mig alt for venlig:
Hun er for evigt gold, det samme er det liv jeg fører,
en jomfru føder ingen børn, en enke heller ikke.
Til gengæld giver hun, som en anden Pallas, lyst til kunst og videnskab,
og evnen til at dyrke helligdommen for Merkur.
Han selv er lykkeligt placeret i sit eget tegn,
hvor han, med sit aspekt til Månen, gavner videnskaben.
- Og videnskaben er det eneste min kærlighed i al den tid har kunnet finde trøst i,
[14](#) ligesom den væv hvor du, Penelope, så tit begyndte forfra.
En anden ting jeg ikke holder af er at kun én planet
- og det den onde Mars - hos dig har taget ophold i et fast tegn.
Han er i fald fra toppen, netop inde i en fjendtlig bygning.
Mars, er det også mig du falder så uvenligt for?
Den slags bør hænde alle fjender af den sande kærlighed.
Jeg håber det er vores fjender varslet gælder.
Og skønt det tegn Mars står i hos den hornede er fast,
kan det alligevel næppe glæde nogen.
Ikke blot vender det sig væk fra Mars' eget tegn, det lader ham også skade
ægteskabets gud Diana,
der netop higer mod på at stige op på Tyrens ryg.
Og skønt det gavner hende at de sidder i hinandens tegn,
gør dog det tolvte hus dem begge større skade.
Så derfor, Mars, forsvind! Gør dine ulykker stabile andetsteds!

De horn du truer med vil vores kærlighed slet ikke vide af.
Nej, seglbæreren, snarere, skal styrke vores sunde kærlighed.
Ganske vist regnes også han for ond,
men en ægyptisk myste har for længe siden ment han ikke var det,
og burde holdes højere i ære.
Han kan godt være god mod os: han står ret højt på himlen
og i Jupiters højsæde - dér er han mild, dér gør han næppe skade.
Den milde Venus lægger sig i et aspekt dertil
- og nok er kvadraturen ikke venlig, men den er også nærmere sextil.
Mod mig er han god - han skal være god, og skænke dig den fasthed
der gør din kærlighed til mig bestandig.
[15](#) - Dog ikke sådan at du sidder fast hvor du end er,
nej, snarere skal Månen, der er rask til bens, få dig tilbage.
Den milde Venus skynder sig mod Månens stråler,
i kvadratur godt nok, men varigheden er så kort at det vil ende godt.
Samtidig møder hun et blik fra Jupiter (som styrer ægteskabet)
i en sekstil - et lys der bringer lykke.
Det giver mig sikkert håb om at den nat vil komme som vi længes efter,
hvor bryllupsfakler viser vejen til vort brudekammer.
For mænd kaldes Cypria nemlig for ægteskabsstifter, og Juno det samme,
med disse to anviser kærligheden derfor vores bryllup.
- Og sidst men ikke mindst: fra samme sted indfanger Jupiter med sine stråler også
Phoebus:
Et venligt blik, der lover at velsigne os med afkom.
Hvad er nu det? Mit eget horoskop lader også, på den samme tid,
Månen bevæge sig mod Venus stråler.
Og snart vil også Venus selv bevæge sig imod sin fars, Jupiters, tegn,
som her står for det milde ægteskab.
Tænk at en direction på samme tidspunkt falder så belejligt hos os begge!
Ja, alle vegne peger stjernerne på helligt ægteskab!
Ovenikøbet har Saturn hos mig befæstet Venus på det sted
hvor begge ivrigt ønsker herredømmet.
- Til gengæld er jeg bange for at han i faldet fra sit sæde (omend til Solens tegn)
skal holde hende alt for fast med sin opposition.
Heraf udspringer sikkert al den tomhed og bedrøvelse
jeg tåler for min trofaste kærligheds skyld.
Men Jupiter er herre over stedet som de lærde knytter ægteskabet til,
[16](#) han står så mild og venlig i sin egen bolig.
Og Solen, der hos kvinder siges at markere ægtemanden,
den støtter ham, den sender gode flammer mod ham.
Samtidig glæder den sig over tegnet der hos dig står i syvende hus
- det hus der er helligt ægteskabet.
Jeg spår heraf et både lykkeligt og fredfyldt bryllup.
Åh, Hymenæus, lad snart dine hellige fakler lyse.
Og Venus, læg misundelsen til side, skænk mig din lykke:
Venus fra Eryx, lad mig blive Eriks!
Ud over dette har mit horoskop to gange to planeter
der enten står ophøjet, højt på himlen, eller i eget tegn.
Det uvejrlig der har grebet mig vil ikke vare evigt
- også for os blir det engang omsider vår.
Nu må det ikke undre dig at jeg fortolker stjernerne og himlen
- som om jeg havde mindre evner ved en væv end andre kvinder.
Skulle du ikke vide det, er jeg - ud over mine kvindelige gaver -
tillige astrolog, og derfor kaldes jeg Urania.
Jeg gransker stjernerne og tolker horoskoper,
så det var ikke uden grund Apollo gav mig dette navn.
Du ser kun det der ligger for din fod, din kunst er den
der halser efter skatte ved at grave ned i jorden.
Jeg derimod ser op, op mod det himmelske,
min kunst - tilgiv jeg siger det - er højere end din.
Min kunst står over alkymien, ligesom himmelen står højere end jorden,
og dertil kommer at min kunst er sand, kemien yderst falsk.
[17](#) Men noget du synes om - hvad det end er, hvor du end får det fra -
kan aldrig nogensinde være mig imod.
Så sørg nu bare for at komme hjem, følg stjernerne som kalder dig tilbage
med tegn på at den glade tid for ægteskab snart kommer.

Hvad du end morer dig med, vil jeg også more mig over,
kemi hvis det er det du vil, og poesi hvis det er det.
For eftersom den skønne poesi fornøjer dig så meget,
vil jeg syng klangfulde vers, som en anden Sappho.
Men det er ikke kun for min skyld du skal komme hurtigt hjem,
nej, du må også tænke på min lille søn.
Om Gud vil når min Tage en mere kraftfuld alder,
han trænger derfor nu til råd og vejledning fra dig,
Så han med viljestyrke ligesom vores
til stadighed ønsker at følge både mig og dig på studierne vej.
Hvor megen sygdom og hvor mange frygtelige farer har han ikke måttet udstå
i den tid du har ladet vente på dig.
Jeg kan dog håbe at den høje gud der skænkede ham til mig
bevarer ham, og ikke river ham herfra før sent i livet,
så han kan blive os til glæde og til ære når han vokser til,
og sidde som herre på vores besiddelser indtil sin høje alderdom.
Hvis der er sandhed i hvad himmellegemerne siger - og det er der -
så har de givet denne dreng en heldig skæbne ved hans fødsel.
Den milde Venus stod bag ascendanten, under krebsens tegn,
derfor giver du ham held i kærlighed, Cupido.
Solen residerede i Tvillingernes tegn, hvor dens vanlige fælle Merkur
[18](#) modtog den i sin bolig, i det ellefte hus.
Det gør ham anset, og samtidig intelligent,
så han kan fatte lærde videnskaber. Det gir ham også mange venner.
Mars når snart aller højest op på himlens tinde,
hvor han har taget ophold i sit eget tegn, i Vædderen.
Han ser mod ascendanten i trigon (det kan dog også være kvadratur)
og ligeledes skuer han mod Phoebus.
Også fra Jupiter og Månen kan han nyde velvillige blikke
og heller ikke seglbærerens lys er ham til skade.
Af dette kan jeg forudse at han får både held og dygtighed
til det som den grumme Mars udretter alt for meget af i hele verden.
Alt dette gir ham evner for den lærde videnskab (hvis man kunne tale om en sådan)
at mestre hunde, heste, pile, våben, ja kanoner.
Men Mars, du krigens far (eller rettere stedfar), jeg håber
du ikke giver den form for gaver til min lille søn, giv dem til andre.
For krigens gerning bringer ingen frelse, den gyldne fred står højere end alt.
Så ond en ting kan ikke indeholde godt.
Men endnu mere frygter jeg for Saturn, der står i det syvende hus,
der gør han skade med sin strengthed og sendrægtighed.
- Og dog: han hviler sejrssikkert i sit eget sæde,
hvor Ganymedes rækker ham hans bægre:
Han hindrer næppe ægteskab, han styrker det, gør det behageligt,
Dog kan han nok forhale det, for han er standset op og vandrer baglæns.
Kun én ting er jeg bange for: at han skal volde hensynsløs fortræd,
når han engang står Venus midt imod med sine stråler ned under ascendanten,
[19](#) for han behersker det ottende hus, der er en grufuld bolig.
Alt dette vil ske i det attende år.
Det væmmelige blik forhekkes samtidig af dragens hale,
der tager imod det og fordobler den ulykkelige virkning.
Men da nu Jupiter, i tæt forening med Diana,
er blevet indlogeret så belejligt i det femte hus,
og dér - mens hendes lys tager til - kan modtage hende hjemme hos sig selv,
forpurrer han enhver ulykke.
Han bringer glæde og gør livet langt,
han skænker værdighed og velstand og beforder ægteskab og afkom.
Desuden ses et sjældent fænomen: at af planeterne står fire
i deres egen bolig og på fremtrædende steder.
I alle gerninger, igennem hele livet,
vil dette berige min søn med umådelig medgang.
Detaljer er vel overflødige: et mere gunstigt horoskop kan ikke tænkes.
Hvis jeg igen skal føde håber jeg det ofte falder ud som her.
Men selvom himlens stjerner er så gunstige som jeg har turdet håbe,
ønsker jeg inderligt at også alt på jorden hjælper ham
- at menneskene, mænd som kvinder, ja at alt
på jordens kreds skal elske ham.

Men stjernerne kan ingen frelse bringe, og jorden ikke heller.
Jeg beder til at Vorherre for bestandig ser i nåde til dig, Tage.
- Men mens jeg taler modtager jeg et alt for tragisk rygte:
at vores allerbedste ven er død.
En mere elsket, mere trofast ven har jeg nok ikke,
[20](#) åh død, hvor er du hård imod de gode.
Jeg kan dog håbe på at rygten - så voldsomt som det er - blir gjort til skamme:
min genius har ingen drømme sendt mig der gav varsel om det.
Hvor ville det dog være frygteligt at miste så dyrebar en stjerne
- sådanne stjerner er der få af på vor himmel.
I gamle dage havde både du og jeg talrige venner
så trofaste som Nisus og Eurialus.
Nu kan de få vi har tilbage tælles på én hånd,
- en enkelt eller to, fler er der ikke.
I gode tider er de talrige, i dystre få,
de kommer og forsvinder ligesom skæbnen veksler.
Den eneste jeg har, stort set, der stadig er mig trofast
- og uden onde bagtanker - det er min bror Apollo.
Det mærkes at den milde Vandmand vædede hans ascendant,
menneskelig og fast, den langsomt skridendes bopæl.
I denne venligt lysende konstellation, dér blinker også Jupiter
og han og Venus omgiver østens port fra begge sider.
Desuden styrker Jupiter besindigheden
ved gensidigt at bytte domicil med guden med den store segl.
Ja, også Mars står i sit eget tegn, det gyldne skind,
og den og Solen modtager gensidigt hinanden i deres højsæder.
Det gør ham vågen, hurtig, handlekraftig,
det gir ham styrke til at udføre et Herkules-arbejde.
Men også Stilbon træder ind i Saturns tiltalende hjem,
hvor han (omgivet af Saturn og Solen)
[21](#) betragter Månen i trigon - mens hun, der indvirker på sindet,
vandrer i selskab med hans Jomfru.
Det gir hans ånd såvel dybsindighed som konsekvens,
så intet har værdi for ham, hvis ikke det er stort.
Og det gir ham en overlegen dømmekraft,
så den passive pøbels trivialiteter ingen vægt har for ham.
Derfor er det mindre sært at han bifalder vores kærlighed,
og ikke regner den for et tilfældigt sammenfald af små atomer.
Ja, åbenbart er han den eneste af mine mange brødre
der har forstået at min kærlighed til dig er mer end en beruselse.
Det skyldes hans begavelse, besindighed, fornuft, moral,
det skyldes hans retsindighed og dømmekraft.
Det må vel være nok for mig at min ældste bror
ser fordomsfrit og venligt på vor kærlighed.
... Tænk hvis han også, når han gransker fremtiden i stjernerne,
uden at sige det kan forudse vort bryllup,
og derfor ser at det vil være nytteløst at trodse skæbnen.
- Hvor skæbnen dog har vældig vægt i kærlighed!
Skæbnen forener os i kærlighed, og skæbnen skiller os igen,
hér er det ikke altid slægt og rigdom der betyder noget.
Hvor smukt det er at mennesket kan forudsige fremtiden,
og samtidig, hvis skæbnen bringer noget godt, opsøge det.
Hér er det at de uforsigtige, der ikke véd tilstrækkeligt om sagen, ofte snubler.
Min bror, til gengæld, har forstand på begge dele.
Ham vil jeg altid kunne stole på - den bror der elskes af Apollon,
[22](#) sin skytsgud, som han derfor også helt fortjent er opkaldt efter.
Hvadenten nu de andre holder med mig, eller som sædvanlig
rynker brynene og sender bistre blikke efter mig,
kan de dog aldrig hindre os to i bestandig at elske hinanden
- og denne ene bror, Apollo, gør det ud for tusind andre.
Nej, jeg kan dårligt tage mig af at de der burde give mig trøst og lindring
i stedet gør mig ondt og skælder ud.
"Hvis du nu ikke," siger de, "så håbløst var forelsket i den Titan,
så kunne du bestemt have haft en rigere og mere magtfuld mand."
Men hvis der overhovedet er fornuft i kærligheden,
så kan jeg ikke tro at det er ufornuftigt af mig at jeg elsker dig.

Jeg stræber ikke efter rigdomme og verdslig hæder,
jeg stiler ikke mod at falde i en højt placeret herres smag,
for din person alene er mig kærere
end alle verdens herregårde, embeder og formuer tilsammen.
De dynger meget andet over mig, som jeg ikke har lyst til at gengive,
eller så meget som huske - jeg stoler på mig selv.
De kan sige præcis hvad de vil, jeg vil kun kaldes din!
For evigt vil jeg være din Urania, min Titan!
Hvadenten du bliver længe borte eller hurtigt vender hjem,
har du til stadighed din plads hér i mit hjerte.
Det er jo heller ikke med, men meget mod din vilje du er borte,
du ville foretrække altid at forblive her hos mig.
Du ville også gerne komme hjem fra tid til anden,
men du er bange for at det skulle øge smerten for os begge
[23](#) - for at du, når det blev nødvendigt for dig atter at forlade mig,
ville fordoble sorgens byrde mange gange.
Af den grund foretrækker du at blive i de fjerne lande
til skæbnen lader dig finde varigt ophold her.
Og når du, her i ventetiden, ikke skriver til mig er det ufrivilligt,
(selvom det er en ting der ofte har forsinket dig)
enten fordi du ingen sendebude har når du har brug for et,
eller fordi dine breve så ofte forsvinder på vejen.
Hvad det end skyldes, skyldes det på ingen måde uvilje:
lyst til at skrive, og at komme hjem, det har du.
Hver gang din tjener bringer mig et brev,
fortæller han at du har sendt ham ud med disse ord:
"Ak, tjener, tænk at du skal rejse! Hvor jeg misunder dig den skæbne!
Gid jeg var tjener selv!"
Du taler også vredt til brevet, og kunne finde at rive det i stykker,
- hvis ikke du så måtte skrive et nyt med det samme:
"Hvorfor skal du, et ark papir, dog finde større lykke end de fingre der har skrevet dig?
Om kort tid skal min piges fingre røre ved dig,
du skal betragtes af de øjne jeg hellere selv ville se,
du får måske de kys der burde være mine helt alene.
Det bør jeg også gøre: jeg fæster først et kys
dér hvor Uranias hellige navn står skrevet.
Så håber jeg at også hun snart trykker sine kys
hvor hendes Titan har sit navnetræk.
Rejs derfor ud og opsøg hende der i mine øjne
[24](#) er skønnere end nogen anden kvinde på vor jord. Skynd dig afsted!
Tænk at du, uden mig, skal besøge det elskede slot
- tænk at din egen ophavsmand må blive borte!"
Ja, sådan taler du (det siger de), og sådan råber du så tit
efter de tjenere der rejser op til mig - hvor er det rart at høre!
Jeg vil vide alt: jeg sætter dine sendebude til
at gengive hvert et nik og hvert et ord.
Jeg elsker dig hvad enten du er hjemme eller ej,
hvad enten du vil skrive til mig ofte eller ej - når blot du elsker mig.
Og jeg kan ikke tvivle på at du, min kære Titan,
for evigt elsker mig, Urania, som er for evigt din.
Selv hvis jeg aldrig skulle se dig mere (hvilket guderne forbyde)
kan du på ingen måde slettes fra mit blik:
Min Titan, du er for bestandig prentet i mit sind,
vil i al fremtid være fæstnet i mit hjerte.
Min kærlighed kan ingen andre vinde,
om der så kommer tusind bejlere, og alle lover guld og grønne skove.
Jeg kan dog ikke tro de høje guder er så grusomme
at de vil fratage mig mit spæde håb.
Men én ting er jeg bange for: Du er så lang tid borte
at du måske synes mindre om mit ydre når du kommer.
For selvom jeg var ganske køn da du drog bort,
er jeg måske forandret når du vender hjem.
Ja, årene tynger mig ikke endnu, jeg frygter endnu ikke rynker,
men ofte blir man ældet af bekymring.
[25](#) Bestandig plages jeg af angst og uro, aldrig får jeg fred
- og netop mens jeg skriver dette vender det tilbage mere grumt end før:

For det der før var et usikkert rygte om en god vens død
blir nu alt-alt for klart bekræftet af et brev.
De onde rygter får da også altid ret,
de gode falder aldrig heldigt ud!
Selvom min genius, så vidt jeg husker, ikke sendte nogen drøm til varsel,
gav den mig dog et tegn mens jeg var vågen:
Jeg var så underligt til mode, så bedrøvet,
den dag da Libitina rev ham bort fra denne jord.
Det var et varsel (men hvad er vel varsler?) om en sorg som denne,
og til de andre sagde jeg: "Der er sikkert noget frygteligt på vej".
Og trods det fattede jeg ikke med det samme
at dette rygte - åh, hvor grusomt - at det talte alt for sandt.
Det uvelkomne tror vi nødig på,
mens det vi helst vil høre hurtigt vinder tiltro.
Men jeg fortæller ikke hvem det er. Nej, sindet krymper sig ved ordet.
Min sorg er alt for stor til at jeg kan få navnet over mine læber.
Jeg nøjes med at sige at han var din bedste ven,
ligesom han også var min brors og min. Så meget siger jeg,
men muligvis er også det for meget, du skulle ikke vide det,
for dårligt nyt når frem helt af sig selv, og alt for hurtigt.
Nu tvinger sorgen - denne endnu større sorg - mig til at lægge pennen.
Hvor gerne jeg end ville kan jeg ikke skrive mere.
Men når engang du er her selv, når vi forenes - bliver til én -
[26](#) da vil jeg sige meget åbent som jeg nu fortier.
Da skal du genfortælle alt det onde du har måttet udstå,
mens jeg fortæller dig om mine pinsler - det kan måske lindre.
Her kan jeg bare ønske dig alt vel, så du kan komme velbeholden hjem til mig.
- Min Titan, evigt elskede, farvel!

[☞](#) Jeg skriver dette brev på Eriksholm,
Mens Solen på sin vej tilbage fanger de to fisk.
Gud give snart at også vi to elskende kan fange fisk her sammen,
jeg, din Urania, og du, min Titan, velbeholden hjemme.